ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobců: **a) XA**, **b) XB**, **c) XC**, **d) XD**, **e) XE**, **f) XF**, **g) XG**, všichni zast. Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou se sídlem U Soudu 388/1, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 7. 2022, č. j. 30 Az 2/2022–68,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 7. 2022, č. j. 30 Az 2/2022–68, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Odměna a náhrada hotových výdajů advokátky Mgr. Anety Bendové **se určují** částkou 21 369 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.
Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností se žalobci domáhají zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byly zamítnuty jejich žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 2. 2022, č. j. OAM-604/ZA-ZA12-P10-2021, č. j. OAM-605/ZA-ZA12-P10-2021 a č. j. OAM-606/ZA-ZA12-P10-2021. Uvedenými rozhodnutími žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o opakovaných žádostech žalobců o udělení mezinárodní ochrany, neboť dané žádosti shledal podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepřípustnými.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že žalobci [s výjimkou žalobkyně g), která se narodila později] podali dne 11. 9. 2018 první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Za žalobce b), jenž byl v té době ještě nezletilý, podala žádost žalobkyně c) jako jeho tehdejší zákonná zástupkyně. Za žalobkyni g) podal žalobce a) první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 2. 2020. První žádosti žalobců o mezinárodní ochranu byly odůvodněny jejich obavami z pronásledování celé rodiny z náboženských důvodů. Tyto obavy pramenily především ze skutečnosti, že žalobce a) byl dle své výpovědi hlavním vedoucím náboženské skupiny ortodoxních muslimů vyznávajících specifickou tradiční formu islámu, která je v Kazachstánu považována za tzv. „wahhábismus" a je zakázána. O prvních žádostech žalobců žalovaný rozhodl tak, že jim rozhodnutími ze dne 15. 6. 2020, č. j. OAM-781/ZA-ZA11-P10-2018 a č. j. OAM-780/ZA-ZA11-P10-2018, neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu. Žalobci podali proti těmto rozhodnutím žaloby ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který je rozsudkem ze dne 19. 4. 2021, č. j. 29 Az 10/2020-85, zamítl. Kasační stížnost podanou žalobci proti uvedenému rozsudku Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 29. 7. 2021, č. j. 10 Azs 176/2021-36, odmítl pro nepřijatelnost.

[3] Dne 15. 8. 2021 podali žalobci opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Za nezletilé žalobce podala žádosti jako zákonná zástupkyně žalobkyně c), tyto žádosti tedy byly posouzeny společně se žádostí žalobkyně c). O žádostech žalobců a) a b) bylo rozhodnuto v samostatných řízeních. V rámci poskytnutí údajů k žádostem žalobci jako jejich důvody uvedli opět obavy z pronásledování z důvodů jejich náboženského vyznání. Žalobce a) uvedl jako další důvod žádosti obavu z toho, že jim v případě návratu do země původu bude odebrána žalobkyně g), jelikož byli v minulosti pronásledováni a žádají o mezinárodní ochranu. Žalobkyně c) v této souvislosti uvedla, že se obává, že žalobkyni g) v zemi původu nepřijmou, protože se narodila v České republice. V rámci vyjádření k pokladům rozhodnutí žalobce a) zdůraznil, že problémy náboženského charakteru v zemi původu stále trvají, situace v zemi původu se nezlepšuje. Ke zprávě z webu ČT24 ze dne 15. 1. 2022 týkající se nepokojů, k nimž došlo v Kazachstánu začátkem ledna tohoto roku, žalobce a) uvedl, že při nepokojích ve skutečnosti zemřelo více lidí než 225, jak uvádí zpráva, a navíc bylo 8 000 lidí zadrženo. Ačkoliv důvodem protestů byly zvyšující se ceny, prezident tvrdí, že šlo o náboženské protesty. Žalobce a) dodal, že se situace v zemi původu nezlepšila a zabíjejí tam lidi. Žalobkyně c) v rámci svého vyjádření uvedla, že její syn, který žije v Kazachstánu, má s náboženstvím problémy a je často obtěžován policií. Manžela její nedávno zesnulé sestry rovněž neustále navštěvují policisté, byť se uvedených protestů neúčastnil, nicméně policie ho spojuje s rodinou žalobců. Dle žalobkyně c) policie v zemi původu „*občas někoho sebere a zabije*". Žalobce b) ve svém vyjádření uvedl, že má v Kazachstánu bratra, který by chtěl do České republiky, v zemi původu je téměř válka.

[4] Žalovaný vyhodnotil tyto opakované žádosti jako nepřípustné. V odůvodnění svých rozhodnutí konstatoval, že žalobci nesdělili žádné nové skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohli být v případě návratu do země původu vystaveni pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, popřípadě, že jim hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, a které nebyly bez jejich zavinění posouzeny v řízeních o jejich předchozích žádostech, a ani žalovaný takové skutečnosti nezjistil. Dále žalovaný uvedl, že v zemi původu nedošlo od doby rozhodnutí o předchozích žádostech žalobců k žádné závažné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a

odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Za takovou změnu žalovaný nepovažoval tvrzení týkající se žalobkyně g), ani nepokoje, k nimž v zemi původu došlo v lednu tohoto roku. K tvrzením žalobců a) a c) týkajícím se obav o žalobkyni g) žalovaný uvedl, že v této souvislosti žalobci nesdělili a nedoložili žádné relevantní skutečnosti svědčící o tom, že se situace žalobkyně g) či ostatních žalobců od doby rozhodnutí o jejich prvních žádostech jakkoliv změnila. Pokud se jedná o zmiňované nepokoje, k nimž došlo v zemi původu, připustil žalovaný, že se jednalo o závažnou situaci, která po několik dnů paralyzovala běžný život v zemi, a že tamní prezident čelil kvůli způsobu potlačení protestů značné kritice západních zemí, situace se však během ledna uklidila. Situace ohledně svobody náboženského vyznání se v roce 2020 dle Výroční zprávy Komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání ve světě (USCIRF), vydané v dubnu 2021, nadále zlepšovala. Ačkoliv tedy zpráva poukazuje na přetrvávající porušování náboženské svobody, neobsahuje informace, na jejichž základě by bylo zapotřebí opakované žádosti žalobců meritorně posoudit. Vzhledem k tomu, že žalobci neuvedli žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opakované posouzení jejich žádostí, což dle žalovaného vyplývá i ze zjištěných aktuálních informací o zemi původu, shledal žalovaný jejich opakované žádosti nepřípustnými ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a řízení o nich proto dle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.

[5] Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení žalobami, které krajský soud spojil ke společnému projednání usnesením vyhlášeným při jednání, které proběhlo dne 26. 7. 2022, a následně je shora uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud předeslal, že v posuzovaném případě je stěžejní posouzení toho, zda skutečnosti uplatňované žalobci v řízeních o jejich opakovaných žádostech o udělení mezinárodní ochrany lze podřadit pod § 11a odst. 1 zákona o azylu. Po porovnání předchozích žádostí žalobců se žádostmi, které jsou předmětem tohoto řízení, se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného a konstatoval, že nyní posuzované žádosti se nijak netýkají změny situace v zemi původu, žalobci pouze opětovně odkazují na náboženské důvody, kterými argumentovali již v prvních žádostech, a na obavu z odebrání žalobkyně g), která dle soudu nebyla nijak konkretizována, a nelze dospět k závěru, že by mohla být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobci tedy podle krajského soudu neprokázali existenci nových skutečností, které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení jejich žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se dle krajského soudu rovněž správně zabýval tím, zda v zemi původu nedošlo k zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nových žádostí o udělení mezinárodní ochrany.

[6] Pokud se jedná o nepokoje, které v Kazachstánu proběhly v lednu 2022, konstatoval soud, že tyto nepokoje již skončily a nepřerostly v ozbrojený konflikt či dokonce v občanskou válku. Na návrh žalobců soud provedl k důkazu jimi označené články z webů reliefweb.int a forum18.org, ani ty však na jeho závěrech nic nezměnily. Z článku publikovaného na webu reliefweb.int sice vyplývá, že vláda proti protestujícím tvrdě zasáhla a bylo uvězněno asi 12 000 lidí, nicméně podobné formy protestů se v Kazachstánu objevují již od roku 2014. Žalobci se navíc těchto nepokojů neúčastnili, přičemž nelze dospět k závěru, že by se v jejich důsledku situace žalobců týkající se důvodů pro udělení mezinárodní ochrany zhoršila ve srovnání se stavem, jaký zde byl v době rozhodnutí o jejich předchozích žádostech. Dle článku uveřejněného na webu forum18.org je sice výkon náboženských svobod v Kazachstánu ztěžován tamními zákony, nebylo však

zjištěno uložení vážnější sankce než pokuty za porušení „*náboženských zákonů*“, ani tento důkaz tedy nepřinesl informace o ničem konkrétním ve vztahu k osobám žalobců, resp. změně jejich situace oproti stavu v době rozhodnutí o jejich prvních žádostech. Krajský soud tedy uzavřel, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud na případ žalobců aplikoval § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

II.
Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podali žalobci (stěžovatelé) kasační stížnost a navrhli, aby jí soud přiznal odkladný účinek. Namítají, že krajský soud v rozsudku konstatoval, že se bez omluvy nedostavili k soudnímu jednání, k němuž však neobdrželi předvolání. Krajský soud jim zaslal předvolání toliko prostřednictvím jejich zástupkyně. Stěžovatelé připouštějí, že si v úložní době nevyzvedli zásilku, kterou jim zástupkyně daná předvolání přeposlala, dle jejich názoru však měl krajský soud předvolání doručit rovněž přímo jim, což neučinil.

[8] Stěžovatelé trvají na tom, že jejich žádosti neměly být posouzeny jako nepřípustné ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Z důkazů, které předložili v řízení před krajským soudem, vyplývá, že prezident Kazachstánu viní z protestů, k nimž došlo v lednu 2022, islamistické skupiny, byť důvody nepokojů byly ekonomické. To dle stěžovatelů svědčí o tom, že vedoucí představitelé v zemi původu cíleně falešně obviňují náboženské skupiny, k nimž se řadí i stěžovatelé, a to s cílem jejich dalšího postihu a pronásledování. V tomto kontextu se dle stěžovatelů jeví jako důvodná rovněž jejich obava z odebrání stěžovatelky g) v případě trestního postihu jejích rodičů. Ačkoliv různé nepokoje probíhají v zemi původu již řadu let, trvají stěžovatelé na tom, že v důsledku lednových událostí došlo ke změně situace. Dle stěžovatelů tedy měly být jejich opakované žádosti meritorně posouzeny. Prostým porovnáním prvních žádostí a nyní posuzovaných žádostí stěžovatelů lze dle jejich mínění dospět k závěru, že stěžovatelé staví své důvody rozdílně, resp. jejich důvody je nutné chápat v souvislostech, a nikoliv odtrženě.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a odkázal na obsah spisu. Kasační stížnost obsahuje obdobné námitky jako námitky obsažené v žalobě, ke kterým se žalovaný již dostatečně vyjádřil. Ke kasačním námitkám nad rámec již uvedeného dodal, že stěžovatelům nic nebránilo, aby důkazy, které doložili v řízení před krajským soudem, předložili již v průběhu správního řízení, jejich doložení až v průběhu soudního řízení bez bližšího vztažení k jejich osobám tedy dle žalovaného působí účelově. Navíc dané důkazy nepřinášejí žádné výrazné změny oproti dříve zjištěnému skutkovému stavu věci.

III.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnými osobami, neboť stěžovatelé byli účastníky řízení, z něhož napadené

rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jsou zastoupeni advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud se dále ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu či v jeho postupu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že posuzovaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, a je tedy přijatelná, neboť stěžovatelé v kasační stížnosti namítají mimo jiné procesní pochybení krajského soudu spočívající v tom, že nedoručil předvolání k jednání přímo jim, nýbrž toliko jejich zástupkyni. Bylo tedy třeba posoudit, zda se krajský soud skutečně dopustil takového pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelů.

[13] Ze spisů krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud ve všech třech jím projednávaných věcech stěžovatelů nařídil ještě před jejich spojením na den 26. 7. 2022 jednání. Předvolání k tomuto jednání doručil krajský soud pouze zástupkyni stěžovatelů, žalovanému a soudem ustanovené tlumočnici. O tom, že by byla předvolání doručena rovněž přímo stěžovatelům, není ve spisech krajského soudu žádný doklad, naopak v předvoláních adresovaných zástupkyni stěžovatelů soud výslovně uvedl, že předvolání platí i pro stěžovatele, kteří již nebudou samostatně obesíláni. Z protokolu o daném jednání vyplývá, že mu stěžovatelé nebyli přítomni, přičemž jejich zástupkyně soudu sdělila, že se je pokoušela o termínu jednání informovat, nicméně stěžovatelé si zásilky od ní nevyzvedli. Ani pokus o telefonický kontakt nebyl úspěšný. Soud před zahájením jednání usnesením spojil řízení o žalobách stěžovatelů ke společnému projednání a při jednání provedl stěžovateli navržené důkazy, konkrétně článek publikovaný dne 14. 1. 2022 na webu reliefweb.int s názvem „*Q&A: Behind the Unrest in Kazakhstan*“ a článek publikovaný dne 5. 1. 2022 na webu forum18.org s názvem „*KAZAKHSTAN: Legal changes increase obstacles for holding religious events*“, jejichž shrnutí nechal soud přeložit do českého jazyka.

[14] Dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.

[15] Dle § 49 odst. 1 s. ř. s. k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání a předvolá k němu účastníky tak, aby měli čas k přípravě přiměřený povaze věci, alespoň však 10 dnů; kratší čas k přípravě lze stanovit v řízeních, v nichž je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny. O jednání vyrozumí osoby zúčastněné na řízení.

[16] Dle § 42 odst. 2 s. ř. s. má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci. Má-li však účastník nebo osoba zúčastněná na řízení něco osobně vykonat, doručí se i jim.

[17] Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 28. 8. 2013, č. j. 4 Ads 67/2013-21, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 4 Ads 109/2012-69, ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 107/2008-100, nebo ze dne 30. 12. 2008, č. j. 4 Azs 82/2008-56) je třeba předvolání k ústnímu jednání doručit nejen zástupci účastníka, ale i přímo účastníkovi řízení, nepostačuje tak doručení předvolání pouze zástupci, jak se zjevně domníval krajský soud. Uvedené rozsudky reflektují judikaturu Ústavního soudu (např. nález ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 145/02), podle níž je předvolání účastníka řízení k jednání předpokladem pro realizaci jeho práv vyplývajících z čl. čl. 38 odst. 2 Listiny, zejm. práva být přítomen projednání své vlastní věci a vyjádřit se ke všem důkazům. Má-li být uvedené základní právo realizováno, musí být účastníkovi umožněno, aby se jednání mohl osobně účastnit, účastník tedy musí být o jeho konání soudem v souladu s § 42 odst. 2 ve spojení s § 49 odst. 1 s. ř. s. osobně vyrozuměn. Předvolání k ústnímu jednání je proto třeba doručit nejen jeho právnímu zástupci, ale i přímo tomuto účastníkovi. K ústnímu jednání musí být účastník řízení soudem vždy samostatně obeslán.

[18] V tomto ohledu tedy krajský soud nepostupoval v intencích uvedené judikatury, byť k předvolání zástupkyně stěžovatelů, které mělo dle upozornění na tomto předvolání platit i pro stěžovatele s tím, že již nebudou samostatně obesíláni, soud použil vzor č. 27 k občanskému soudnímu řádu „*předvolání zástupce účastníka k prvnímu jednání ve věcech, v nichž může být jednáno bez přítomnosti účastníků*“ dle sdělení Ministerstva spravedlnosti č. 1/2017 ze dne 29. 12. 2017, č. j. 12/2017-OJD-ORG/43, o vydání vzorů „tr. ř., o. s. ř., z. ř. s., k. ř., d. ř.“, doporučených pro použití v trestním a v občanském soudním řízení. V prvé řadě odkaz na § 49 odst. 1 o. s. ř. v rámci upozornění na daném předvolání, že bude doručeno pouze zástupci (zástupkyni) účastníka řízení a že je na něm (na ní), aby účastníka o nařízeném jednání informoval(a), je zjevně neaktuální, krajský soud měl patrně na mysli současný § 50b o. s. ř. Zejména však krajský soud v tomto případě předvolával účastníky k jednání v soudním řízení správním, nikoliv v občanském soudním řízení, při doručování předvolání se tedy uplatní výše citovaný § 42 odst. 2 s. ř. s., který upravuje shodnou otázku jako § 50b o. s. ř., tedy to, kdy postačí doručovat zástupci účastníka řízení a kdy je třeba doručit i přímo účastníkovi; uvedené ustanovení občanského soudního řádu se tedy v daném ohledu v soudním řízení správním neuplatní ani na základě § 42 odst. 5 s. ř. s. (tím méně § 64 s. ř. s.). K § 42 odst. 2 s. ř. s. se přitom vztahuje výše citovaná judikatura, v jejímž světle nemůže předvolání krajského soudu zaslané zástupkyni stěžovatelů, nikoliv stěžovatelům samotným, obstát. Oporu pro postup krajského soudu neposkytují ani zvláštní ustanovení k soudnímu přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věcech mezinárodní ochrany dle § 32 a násl. zákona o azylu.

[19] Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani tvrzení zástupkyně stěžovatelů, že se neúspěšně pokusila jim předvolání k soudu přeposlat, a to zvláště za situace, kdy Nejvyšší správní soud nemá k dispozici doklad o tvrzeném uložení této zásilky na poště, není tedy zřejmé, zda byli stěžovatelé o tomto uložení v pobytovém středisku či případně na jiné adrese řádně uvědomeni a zda tedy měli vůbec možnost si ho vyzvednout. Vzhledem k tomu, že ani pokusy zástupkyně kontaktovat stěžovatele telefonicky nebyly dle jejích slov úspěšné, není k dispozici žádný doklad o tom, že by stěžovatelé o datu konání jednání vůbec věděli, natožpak že by jim bylo předvolání k jednání doručeno tak, aby i vůči nim byla dodržena lhůta 10 dnů k přípravě na jednání dle § 49 odst. 1 s. ř. s.

[20] Ačkoliv by již samotné nepředvolání stěžovatelů k jednání před krajským soudem představovalo vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., v posuzovaném případě lze navíc poukázat na to, že krajský soud na daném jednání provedl stěžovateli navržené důkazy, k nimž se však stěžovatelé v důsledku výše popsaného pochybení krajského soudu neměli možnost vyjádřit. To platí z nezletilých stěžovatelů rovněž o stěžovatelích d) a e), u nichž již lze vzhledem k jejich věku předpokládat dostatečnou vyspělost, aby byli s to se k věci, jež se jich týká, vyjádřit.

[21] Dalšími námitkami uplatněnými v kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť dospěl-li k závěru, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, není možné usuzovat na důvodnost či nedůvodnost dalších námitek ve vztahu k takovému rozhodnutí, jestliže výsledkem zákonného procesu by mohlo být rozhodnutí jiné.

IV.
Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž krajský soud znovu provede jednání, k němuž řádně předvolá rovněž stěžovatele, a umožní jim tak plnohodnotně realizovat jejich procesní práva.

[23] O návrhu stěžovatelů na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti soud nerozhodoval, neboť o kasační stížnosti rozhodl bezodkladně po dokončení nezbytných úkonů v tomto řízení.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[25] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovená zástupkyně stěžovatelů, advokátka Mgr. Aneta Bendová, provedla v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkony právní služby, a to písemné podání ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), kterým bylo podání kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že se jednalo o společný úkon při zastupování sedmi osob, náleží zástupkyni za

každou osobu odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] snížená o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 17 360 Kč. Ustanovené zástupkyni rovněž dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Odměna ustanovené zástupkyně a náhrada jejích hotových výdajů tedy v souhrnu činí 17 660 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatelů je plátkyní DPH, zvyšuje se daná částka o tuto daň ve výši 3 709 Kč (21 %). Celkem tedy zástupkyně stěžovatelů obdrží na odměně a náhradě hotových výdajů 21 369 Kč. Tato částka bude ustanovené zástupkyni stěžovatelů vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

[26] Zástupkyně stěžovatelů Nejvyšší správní soud vyrozuměla o tom, že jí krajský soud k dotazu týkajícímu se vyčíslení její odměny a náhrady hotových výdajů za zastupování stěžovatelů v řízení o žalobě sdělil, že se má v této věci obrátit na Nejvyšší správní soud, neboť spis krajského soudu již byl postoupen k rozhodnutí o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že o odměně ani náhradě hotových výdajů zástupkyně za zastupování stěžovatelů v řízení o žalobě není oprávněn rozhodnout, o této věci tedy rozhodne krajský soud v dalším řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. října 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu